

Underbilag til bilag 1.

SAMMENSLUTNINGEN AF KØBSTÆDERNES
SOCIALE UDVALG
SOCIALINSPEKTØRFORENINGEN
I DANMARK

Den 12. april 1965.

Som svar på købstadforeningens skrivelse af 11. februar 1965 skal man meddele, at man, efter at socialministeriet har fremsat lovforslagene nr. 107 og 108 om henholdsvis invalidepension og folkepension, finder det i det store og hele tilstrækkeligt, at man til købstadsforeningens skrivelse af 5. marts 1965 om disse lovforslag bemærker følgende:

Man har i et fællesmøde mellem bestyrelserne for Socialinspektørforeningen og Sammenslutningen drøftet de 2 lovforslag. Til brug for disse drøftelser har foreligget hoslagte notat af 11. marts 1965.

1. Medens man ved forslag nr. 108, § 15, sikrer folkepensionister, der enten før lovens ikrafttræden er overgået fra invalidepension, eller som ved lovens ikrafttræden var mellem 60 og 67 år, og som ikke i medfør af forslag nr. 107, § 42, stk. 1, begærer invalidepension med invaliditetsbeløb, en folkepension + det hidtidige invaliditetstillæg (69 kr. månedlig), vil invalidepensionisten, som oppebærer invaliditetsbeløb, henvises til, når han bliver 67 år, alene at oppebære folkepension uden invaliditetstillæg eller invaliditetsbeløb.

For den, der har haft den største invalidepension (og fået den tilkendt før det 60. år), falder ved fremtidig overgang til folkepension både lovforslagets erhvervsudygtighedsbeløb og invaliditetsbeløb bort, d. v. s. for en enlig et fald i pensionen fra 844 kr. til 422 kr. månedlig.

Det understreges, at der her som i bemærkningerne til lovforslaget er anvendt tal baseret på pristal juli 1964.

Der er vel i bemærkningerne til lovforslaget argumenteret for, at man vil stille

den 67-årige invalidepensionist lige med folkepensionisten på samme måde, som man før hans 67. år har søgt at give ham en indkomst, der er så nogenlunde på højde med de lavest lønnede fuldt arbejdende; men de to bestyrelser finder at burde pege på 2 momenter, der taler for, at faldet i pensionen ikke bliver så stærkt. Den pågældende må jo for at have fået tilkendt invalidepension være svært invalideret, og de ulemper, der følger hermed, forsvinder ikke, fordi han bliver gammel. Dernæst vil han oftest ikke have været i stand til at sikre sig samme ATP som den, der er erhvervsdygtig helt til sit 67. år.

Man finder, at det bør overvejes at mildne denne nedgang med en ydelse mindst svarende til det hidtidige invaliditetstillæg på 69 kr. om måneden, eventuelt svarende til halvdelen af det fra 1. april 1967 foreslåede invaliditetsbeløb (halvdelen af 211 kr. — henholdsvis (for laveste invalidepension) halvdelen af 106 kr.). En sådan regel øger ganske vist antallet af særregler, men denne vil dog være nem at håndtere.

Hvis man ikke søger at mildne overgangen ved en almindelig ydelse, må kommunerne være henvist til ved personligt tillæg at afbøde det bratte fald, og derved vil man få en uensartet behandling af pensionisterne fra sted til sted.

2. Da det højeste pensionsbeløb som ovenfor nævnt er søgt ansat nogenlunde på højde med den laveste løn for fuldt arbejdende, og man således har forladt forsørgelsessynspunktet ved fastsættelsen af den højeste invalidepension, finder bestyrelserne, at der er anledning til at overveje, om det